

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

Γράφει ο Αντώνης Αμπατζής → ampandonis@gmail.com

Τροφός Care

Μια επιχειρηματική κίνηση από την Αμερική

Αρκετές φορές γράφω συνήθως τα κακώς κείμενα για την Αυστραλία. Για τον τρόπο ζωής, για τις καθημερινές συνήθειες που μερικοί ακόμα δεν έχουν αποδεχθεί, για τον τρόπο σκέψης και λειτουργίας σε πολλούς τομείς. Άλλοι συμφωνούν και άλλοι διαφωνούν. Σήμερα όμως δεν θα γράψω κάτι αρνητικό αλλά για κάτι θετικό. Αφορμή στάθηκε ένα άρθρο σε μια αθηναϊκή κυριακάτικη εφημερίδα για την προσπάθεια δύο γυναικών οι οποίες ζούν και δραστηριοποιούνται στις Ηνωμένες Πολιτείες και συγκεκριμένα στην Νέα Υόρκη.

Το άρθρο όπως ακριβώς παρουσιάστηκε στο ένθετο της εφημερίδας «Πρώτο Θέμα» έχει ως εξής: «Το ελληνικό πολιτιστικό αποτύπωμα εξακολουθεί να είναι μια από τις προτεραιότητες των Ελλήνων που ζουν στο εξωτερικό – 160.000 από αυτούς κατοικούν στην πολύβουη Νέα Υόρκη. Στην προσπάθειά τους να συντηρούν, σε επίπεδο συλλογικό ή και ατομικό, τις υλικές, πολιτιστικές και συναισθηματικές τους σχέσεις με την Ελλάδα, τον τελευταίο ενάμιση χρόνο έχουν στο πλευρό τους το Τροφός Care, ένα πρακτορείο ανεύρεσης εργασίας, το οποίο ειδικεύεται σε τροφούς που μιλούν ελληνικά.

Οι ιδιοκτήτριες, Μαρία Βλάχου και η Ευγενία Παρίσση, ενώ κινούνταν από τη γέννησή τους σε παρόμοιους κύκλους στην Αθήνα, γνωρίστηκαν τελικά, πριν από πέντε χρόνια, στη Νέα Υόρκη, όπου η κάθε μια δημιούργησε το νέο της σπίτι για διαφορετικούς λόγους.

Η αρχική γνωριμία μεταλλάχτηκε σε φιλία και τελικά στη συμμαχία της Τροφός care. «Διάφορες συγκυρίες, άσχετες φαινομενικά μεταξύ τους μας έσμιξαν μια μέρα σε ένα πάρκο. Μιά φίλη μας Ελληνίδα μητέρα, ρώτησε αν γνωρίζουμε κάποια γυναίκα για τα παιδιά της. Μια άλλη Ελληνοαμερικανίδα πιο κάτω σχολίασε πως όλες ψάχνουμε για κάποια Ελληνίδα σαν τη μαμά και τη γιαγιά μας αλλά εις μάτην. Το ένα έφερε τα άλλο και το Σεπτέμβριο του 2016 γεννήθηκε η Τροφός Care σε ένα καφέ στο Τσέλσι της Νέας Υόρκης. Μέχρι τον Δεκέμβριο του 2016 η εταιρεία είχε άδεια εργασίας και μια πλούσια βάση δεδομένων με έμπειρες τροφούς. Πολύ γρήγορα ανακαλύψαμε μια άλλη αγορά ή μάλλον μας ανακάλυψε: ενήλικες που χρειάζονταν βοήθεια με τους ηλικιωμένου γονείς τους».

«Σύμφωνα με την καταμέτρηση του 2000, στην πολιτεία της Νέας Υόρκης ζουν περίπου 160.000 Αμερικανοί ελληνικής καταγωγής. Σε ολόκληρη την Αμερική ζουν πάνω από 1 εκατομμύριο. Οι Έλληνες του εξωτερικού αποζητούν την παρέα άλλων Ελλήνων, παρακολουθούν στενά τις πολιτικές εξελίξεις και το ποδόσφαιρο στην Ελλάδα, την επισκέπτονται συχνά, ιδιαίτερα τους καλοκαιρινούς μήνες, και κρατούν ζωντανή την ελληνική παράδοση μέσω εκκλησίας, τοπικών σωματείων και ιδιωτικών πρωτοβουλιών».

Η ελληνική γλώσσα, λοιπόν, παραμένει για τους Έλληνες της Αμερικής η ζωντανή τους σύνδεση με τη μαμά πατρίδα και ο λόγος που επιμένουν, όταν μπορούν, ώστε τα παιδιά τους να μιλάνε ελληνικά. «Η γλώσσα είναι πολύ σημαντική έκφανση ταυτότητας. Τρίτης και τέταρτης γενιάς Ελληνοαμερικανοί στέλνουν τα παιδιά τους να μάθουν

Μαρία Βλάχου και η Ευγενία Παρίσση

ελληνικά στα σχολεία της εκκλησίας, κάνουν διακοπές στην Ελλάδα και στέλνουν τα παιδιά τους σε ελληνικές κατασκηνώσεις. Άλλωστε σημαντικό κίνητρο για την ίδρυση του Τροφός Care είναι η διατήρηση της γλώσσας μας. Πέρα από τη διδασκαλία της γλώσσας, ας μην ξεχνάμε ότι η αγγλική γλώσσα χρησιμοποιεί πάνω από 50.000 λέξεις ελληνικής προέλευσης. Ένα δίγλωσσο παιδί σήμερα έχει σημαντικό προβάδισμα στο σχολείο και στο πανεπιστήμιο αργότερα».

Το Τροφός Care έρχεται να συμβάλλει ουσιαστικά σε αυτή την ανάγκη. «Γύρω μας έχει αναπτυχθεί μια ενδιαφέρουσα κοινότητα από Ελληνίδες, Ελληνοαμερικανίδες, Ελληνίδες από τη Βόρεια Ήπειρο, τον Πόντο, την Αίγυπτο και τέλος γυναίκες από την ανατολική Ευρώπη που μετανάστευσαν στην Ελλάδα και μιλούν καλά ελληνικά. Είναι ως επί το πλείστον γυναίκες, αλλά έχουμε και άντρες που φροντίζουν ηλικιωμένους και δουλεύουν ως επιστάτες σπιτιών. Δίνουμε μεγάλη σημασία στις συστάσεις και στην προϋπηρεσία. Προτιμάμε μητέρες για τη φροντίδα παιδιών, που όμως έχουν εργαστεί επαγγελματικά είτε σε παιδικό σταθμό είτε ιδιωτικά. Δεν θεωρούμε δεδομένο το ότι, επειδή κάποια μητέρα μεγάλωσε το παιδί της, μπορεί να μεγαλώσει και τρίτα παιδιά. Τα κίνητρα, η ιδιοσυγκρασία και η επαγγελματική παρουσία είναι πολύ σημαντικά κριτήρια επιλογής. Αντίστοιχα, για τους ηλικιωμένους ζητάμε προϋπηρεσία στη φροντίδα ασθενών, κατάκοιτων και ανθρώπων με γεροντική άνοια. Η μαγειρική είναι κάτι που ζητούν εννέα στις δέκα οικογένειες, οπότε είναι πολύ σημαντικό προσόν για τις τροφούς μας. Μικροί και μεγάλοι επιθυμούν συχνά μια καλή μακαρονάδα με κιμά ή ένα πιάτο φακές. Τέλος συνεργαζόμαστε και με δασκάλους για την εκμάθηση ελληνικών. Σε αυτές τις περιπτώσεις ζητάμε αποφοίτους πανεπιστημίων, για τους των οποίους τα ελληνικά είναι η μητρική γλώσσα».

Οι Έλληνες της τρίτης ηλικίας νοσταλγούν πε-

ρισσότερο την Ελλάδα; «Σίγουρα, όσο πλησιάζει κάποιος προς το τέλος, αναπολεί τη γενέτειρα. Ακούμε συχνά ιστορίες από τη Χίο, τη Λέσβο, τη Σπάρτη, τα περιβόλια, τη φτώχεια και τη μετανάστευση. Ιστορίες που μας θυμίζουν πόσο δύσκολα πέρασαν εκείνοι συγκριτικά με μας σήμερα».

«Θεωρούμε ότι η ελληνική ανατροφή δημιουργεί Έλληνες. Έλληνες είναι όσοι μετέχουν της ελληνικής παιδείας, κατά τον Ισοκράτη. Σε μια πλούσια πολιτιστική κληρονομιά σε φιλοσοφία, επιστήμη, τέχνες, αθλητισμό, πολιτική, θρησκεία και νεότερη ιστορία υπάρχει πολύ υλικό για να ανατρέξει κανείς στη διαρκή προσπάθεια αυτοσυνειδησίας».

Αυτά και άλλα έγραφε το σχετικό άρθρο. Και όλα αυτά στην «πλούσια» Αμερική. Και κάπου εδώ αρχίζει η σύγκριση με την Αυστραλία. Οι Ελληνοαυστραλοί τελικά φαίνεται ότι αν και ζουν σε ένα κράτος το οποίο ακολουθεί φιλελεύθερη πολιτική, έχει ακόμα ισχυρό το κράτος πρόνοιας. Όλοι γνωρίζουμε το πρόγραμμα My age care που στην ουσία κάνει ότι κάνουν και οι συγκεκριμένες γυναίκες στην Νέα Υόρκη με την διαφορά ότι εδώ το κράτος το επιδοτεί ενώ στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι ιδιωτικό. Και βέβαια τα όσο προβάλλουν οι πολλοί έξυπνες επιχειρηματίες στην Αμερική, εδώ στην Αυστραλία πολλές από αυτές τις υπηρεσίες προσφέρονται από φορείς όπως για παράδειγμα το ελληνικό κέντρο πρόνοιας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας. Η διαφορά δηλαδή είναι στο εξής: στην Αμερική δεν υπάρχει κράτος πρόνοιας με την σημασία του όρου που υπάρχει στην Αυστραλία. Αν δηλαδή δεν υπήρχαν αυτές οι δύο γυναίκες να σκεφτούν και να δώσουν λύση σε αυτή την ανάγκη των ομογενών που ζουν στην Νέα Υόρκη, το κράτος ποτέ όχι μόνο να το σκεφτεί αλλά και να καλύψει τουλάχιστον ένα μέρος αυτής της ανάγκης δεν θα ήταν ικανό.

Άρα ας μην γκρινιάζουμε γιατί από ότι φαίνεται υπάρχουν χειρότερα, απλώς δεν τα μαθαίνουμε γιατί έτσι βολεύει.